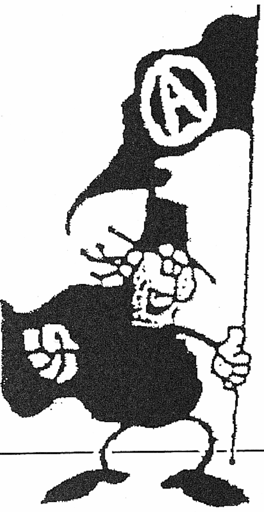

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΖΟΥΜΕ : Η εξουσία είχε, έχει, κι, όσο υπάρχει, θα έχει παντού το ίδιο απαίσιο χρώμα. Κάθε χρώμα, ωστόσο, έχει τις αποχρώσεις του, απ' το πιο ανοιχτό μέχρι το πιο σκούρο. Έτσι, ας μην αναρρωτηθούν οι αναγνώστες μας, γιατί επιμένουμε στην χρήση του όρου «αμερικανόπνευστο»...

ΑΘΗΝΑ, 17 ΝΟΕΜΒΡΗ 2005 - τεύχος 274

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ, 15-17 Νοέμβρη 1973
Από το ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ, Νο.7, Φλεβάρης 1977

32 ΧΡΟΝΙΑ έχουν περάσει από τον Νοέμβρη του 1973, όταν η νεολαία, ενέτεινε, με την κατάληψη του Πολυτεχνείου, την (ήδη από την πρώτη στιγμή της δικτατορίας) αντίθεσή της στην ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΝΕΥΣΤΗ εικοσιπρωταπριλιάτικη χούντα των συνταγματαρχών. Η ιστορία αυτής της αντίθεσης-αντίδρασης-αντίστασης κορυφώνεται στις 17 του μήνα, με την αιματηρή, πολύνεκρη καταστολή της ανοιχτής - πλέον - ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ.

7 ΧΡΟΝΙΑ αργότερα, στις 17 Νοέμβρη του 1980, η Σταματίνα Κανελλοπούλου και ο Ιάκωβος Κουμής ξυλοκοπούνται μέχρι θανάτου από τα όργανα (οι δολοφόνοι τους παραμένουν άγνωστοι) του (ομοίως ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΝΕΥΣΤΟΥ), «νεο»-δημοκρατικού, τώρα, καθεστώτος και δυο ακόμη άτομα τραυματίζονται (το ένα σοβαρά) από αστυνομικές σφαίρες στο Πολυτεχνείο, δείχνοντας πως η ιστορία εξακολουθεί να γράφεται με αίμα...

5 ΧΡΟΝΙΑ μετά την δολοφονία του Ιάκωβου και της Σταματίνας, 12 ΧΡΟΝΙΑ μετά την σφαγή του 1973, στις 17 Νοέμβρη του 1985, ο 15χρονος Αναρχικός Μιχάλης Καλτεζάς πέφτει νεκρός, χτυπημένος πισώπλατα από τις σφαίρες ενός φρουρού της εξ ίσου ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΝΕΥΣΤΗΣ, σοσιαλδημοκρατικής, πια, τάξης και ασφάλειας, για να αποδείξει την ορθότητα και την διαχρονική - διατοπική ισχύ του - αποσιωπημένου και συκοφαντημένου - αιτήματος όλων των εξεγερμένων της παγκόσμιας ιστορίας :

Κ Α Τ Ω Η Ε Ξ Ο Υ Σ Ι Α !

Ψάχνοντας αυτές τις μέρες σε διάφορα αρχεία, εντοπίσαμε ένα ενδιαφέρον άρθρο. Το αντιγράφουμε :

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ 18-11-1994, Σελίδα 19

Πόσοι ήταν οι νεκροί της χουντικής επταετίας;

Συμπληρώθηκαν 20 χρόνια από την κατάρρευση της χούντας και 21 από το μακελειό του Πολυτεχνείου, "και δεν έχουν ακόμα καταγραφεί - γράφει ο Π. ΑΡΩΝΗΣ - οι νεκροί εκείνης της τραγικής περιόδου.
Είναι και αυτό ένα παράδοξο φαινόμενο της αλλόκοτης ελληνικής κοινωνίας, της εποχής της αδιαφορίας, του βολέματος, των σκανδάλων και του ρουσφετιού, του κυνηγητού του εύκολου κέρδους.
Πόσοι οι νεκροί;
Η έκθεση του εισαγγελέα Τσεβά, μόνο για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, αναφέρει 50 νεκρούς και 1.164 τραυματίες. Η ΕΦΕΕ μνημονεύει 56 νεκρούς. Τόσοι αναφωνούνται κατά το προσκλητήριο των νεκρών πριν ξεκινήσει η πορεία που διοργανώνει κάθε χρόνο στο Πολυτεχνείο.
Οχ, αδερφέ, για τους νεκρούς θα χαλάμε τη ζαχαρένια μας...
Ομως εκείνοι οι Ελληνες όρθωσαν το ανάστημά τους στη δικτατορία.
Είπαν ΟΧΙ στην κρίσιμη στιγμή και δεν υπολόγισαν τις συνέπειες ούτε για την ίδια τη ζωή τους.
Ο Παναγιώτης Ελλής δολοφονήθηκε άνανδρα στον Ιππόδρομο. Είναι ίσως ο πρώτος νεκρός. Ισως ο πρώτος, γιατί ποιος ερεύνησε, ποιος ενδιαφέρθηκε να μάθει μήπως υπάρχουν κι άλλοι που έχασαν τη ζωή τους την πρώτη μέρα.
Ο Μανδηλαράς, ο Τσαρουχάς ξεψύχησαν πάνω στα βασανιστήρια. Ποιος τους θυμάται πια;
Στα δέκα από τα είκοσι χρόνια της μεταπολίτευσης την Ελλάδα κυβερνά το ΠΑΣΟΚ. Τι έκανε η σοσιαλιστική μας κυβέρνηση για την καταγραφή των θυμάτων της χούντας των Απριλιανών; Τι έκαναν τα Κόμματα για τους πολίτες - υπερασπιστές της Δημοκρατίας; Τι κάναμε εμείς οι αγωνιστές του Αντιδικτατορικού Αγώνα;
Οι μέρες, τα χρόνια περνούν. Φεύγουν από τη ζωή και οι επιζήσαντες αγωνιστές. Ο βιολογικός νόμος δρα.
Σε λίγο όλα θα τα έχει σκεπάσει η λήθη. Αραγε, ένα άτομο μπορεί να κάνει κάτι;".
Συνεχίζοντας ο Π. Αρώνης αναφέρει ότι ασχολήθηκε προσωπικά με το θέμα αυτό και από τον Τύπο της περιόδου εκείνης συγκέντρωσε ορισμένα στοιχεία για τους νεκρούς της. Αποτέλεσμα αυτού ήταν ένας κατάλογος με 80 περίπου ονόματα πατριωτών θυμάτων της "εθνοσωτηρίου Επαναστάσεως της 21ης Απριλίου", με πρώτους, ανάμεσα στους άλλους τους: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΕΛΛΗ, ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑ, (δικηγόρο) και ΓΙΩΡΓΟ ΤΣΑΡΟΥΧΑ (βουλευτή της ΕΔΑ).
"Ο κατάλογος - προσθέτει - είναι βέβαια ελλιπής... Τον παραδίνω στην κυβέρνηση, τα κόμματα, στην ΕΦΕΕ και στις νεολαιίστικες οργανώσεις. Και στο Σωματείο των Αντιστασιακών, των Φυλακισθέντων και Εξορισθέντων από τη χούντα. Αυτό πρέπει, νομίζω - καταλήγει - να πάρει πρωτοβουλία για μια σταυροφορία συγκέντρωσης στοιχείων, πριν είναι πια αργά".

Συντάκτης: Μενεμενόγλου Ρούλα

Φυσικά, ο κατάλογος του Π. Αρώνη δεν έτυχε της δέουσας προσοχής από τα ΜΜΕ, τα κόμματα, τις οργανώσεις (ακόμη κι ο Ριζοσπάστης δεν παραθέτει τον κατάλογο του Αρώνη, που απ' όσο γνωρίζουμε ξεκινάει με τον ΠΕΣΛΗ και την ΚΑΛΑΒΡΟΥ και περιλαμβάνει και θύματα της μετα-πολυτεχνειακής ιωαννιδικής χούντας) και, βέβαια, ΔΕΝ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗΚΕ ΠΟΤΕ !!!
38 χρόνια μετά το 1967, οι δολοφονημένοι από την χούντα (μόνο στο Πολυτεχνείο, οι νεκροί έφταναν, σύμφωνα με αξιόπιστες πηγές, τους 200) δεν έχουν ακόμη καταγραφεί.
Με αφορμή την συμπλήρωση 25 χρόνων απ' την δολοφονία της ΣΤΑΜΑΤΙΝΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ και του ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΟΥΜΗ, και των 20 χρόνων απ' την δολοφονία του ΜΙΧΑΛΗ ΚΑΛΤΕΖΑ, στα επόμενα τεύχη μας θα παρουσιάσουμε κάποια απ' τα στοιχεία που έχουμε βρει, θέλοντας με τον τρόπο αυτό να κρατήσουμε ζωντανή την μνήμη όσων έπεσαν, αλλά και την δική μας που, όσο πάει, ξεθωριάζει και χάνεται μέσα στον ορυμαγδό της επικαιρότητας.
Γιατί, αν δεν έχει ακόμη απαντηθεί το ερώτημα που έθεσε το 1994 ο Π. Αρώνης (και κάποιοι άλλοι), άλλο τόσο αναπάντητο παραμένει το ερώτημα :

ΠΟΣΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΗΣ 38ΧΡΟΝΗΣ ΜΕΤΑΧΟΥΝΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ;

Ο Αναρχικός δεν είναι όργανο καμμιάς συγκεκριμένης Αναρχικής ομάδας. Όσοι συμμετέχουν στην έκδοσή του αγωνίζονται για μιαν ελεύθερη, αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία, απαλλαγμένη από κάθε μορφής εξουσία και εμπορικούς - κερδοσκοπικούς "νόμους". Στα παραπάνω πλαίσια δεν απαιτείται η καταβολή κανενός είδους αντιτίμου για την απόκτηση του τεύχους. Οικονομική και κάθε άλλη ενίσχυση (συνεργασίες, υποδείξεις, ειδήσεις) είναι ευπρόσδεκτη από όσους συμφωνούν με τις παραπάνω αρχές μας. Η αναπαραγωγή όλης ή μέρους της ύλης, όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά και αποτελεί επιδίωξή μας. Η αξιοπρέπεια - και μόνο - επιβάλλει την αναφορά της πηγής των αναδημοσιευμάτων.

Με τα όσα - **σοβαρότατα** - συμβαίνουν στην Γαλλία θ' ασχοληθούμε διεξοδικά στο επόμενο τεύχος, αναλύοντας και τους λόγους της καθυστέρησης. Άλλωστε, όλα τα ΜΜΕ (ιδίως τα προοδευτικά) μ' αυτά ασχολούνται, και τα γεγονότα δεν σάς είναι άγνωστα...

ΝΕΚΡΟΣ ΑΠΟ ΣΦΑΙΡΑ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ενός 15χρονου αγοριού βάφτηκε λίγα λεπτά πριν από τα μεσάνυχτα η φετινή επέτειος του Πολυτεχνείου.

Νεκρός ο Μιχάλης Καλτέζας του Κωνσταντίνου, γεννημένος το 1970, κάτοικος Ερυθρού Σταυρού, Καζιάνη 18. Πυροβολήθηκε από αστυνομικό στο κεφάλι τη στιγμή που πετούσε — κατά την αστυνομία — βόμβα μολότοφ σε λεωφορείο - κλούβα.

Οι «μολότοφ» που ρίχτηκαν στο λεωφορείο ήταν τρεις. Η μία έσκασε μέσα στο αυτοκίνητο και οι άλλες δύο εξωτερικά. Η επίθεση έγινε στη διασταύρωση των οδών Μπόταση και Στουρνάρη, δίπλα στο Πολυτεχνείο. Το όχημα άρπαξε φωτιά που σβήστηκε μετά από λίγο προκαλώντας του σοβαρές ζημιές.

Ο 15χρονος μεταφέρθηκε στον «Ευαγγελισμό», όπου λίγο μετά τα μεσάνυχτα υπέκυψε. Από τις πρώτες πληροφορίες, η σφαίρα χτύπησε το θύμα στην αριστερή κροταφική χώρα.

Στον «Ευαγγελισμό» έσπευσαν αργά τη νύχτα ο υπουργός Δημ. Τάξης κ. Θαν. Τσούρας, ο υπουργός Κοιν. Υπηρεσιών κ. Γ. Γεννηματάς, ο αρχηγός της αστυνομίας αντιστράτηγος κ. Γ. Ρομοσιός, ο αντιστράτηγος κ. Μαν. Μποσινάκης.

Μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες δεν είχαν γίνει γνωστές περισσότερες λεπτομέρειες.

Κόντρα

ΕΤΣΙ γράφτηκε με αίμα ο επίλογος της φετινής πορείας για το Πολυτεχνείο, που από νωρίς το απόγευμα είχε εξελιχτεί σε μάχη συνθημάτων ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και στο ΚΚΕ. Αρχισε στις 5 το απόγευμα από την πλατεία Κλαυθμώνος, για να τελειώσει 4 ώρες αργότερα μπρος στην αμερικάνικη πρεσβεία, σε χρόνο δηλαδή ρεκόρ, αντίθετα με την περσινή πορεία που κράτησε 5.30΄ ώρες.

Μικρότερος ήταν και ο όγκος της συγκέντρωσης που κάλυπτε τη Σταδίου μέχρι την Κλαυθμώνος, την Πατησίων μέχρι το Πολυτεχνείο, την Πανεπιστημίου μέχρι τη Θεμιστοκλέους και μέρος της πλατείας Ομονοίας.

Τον κύριο κορμό αποτελούσαν πυκνά μπλοκ του ΚΚΕ. Λίγο πριν από το ξεκίνημα της πορείας οπαδοί του κατέλαβαν τα πεζοδρόμια της οδού Σταδίου και της Βασιλίσσης Σοφίας περιμένοντας να περάσουν τα μπλοκ του ΠΑΣΟΚ, που είχαν μπει επικεφαλής της πορείας μέσω των στενών Πεσμαζόγλου, Κοραή, Εδουάρδου Λω και Αμερικής.

Μια σκληρή μάχη συνθημάτων αρχίζει μόλις ξεκινά η πορεία, ανάμεσα στα μπλοκ του ΠΑΣΟΚ και στους οπαδούς του ΚΚΕ που βρίσκονται στα πεζοδρόμια.

«Αλλαγή δεν γίνεται χωρίς το ΚΚΕ» φωνάζουν από το πεζοδρόμιο και οι ΠΑΣΟΚτζήδες απαντούν: «Αλλαγή δεν γίνεται με τέτοιο ΚΚΕ».

Τα συνθήματα του ΚΚΕ έχουν κύρια αιχμή την κυβερνητική οικονομική πολιτική και σύντομα έτσι ο πόλεμος στρέφεται προς τα εκεί.

— *«Κάτω τα χέρια από τη ΓΣΕΕ» φωνάζουν οι οπαδοί του ΚΚΕ.*

— *«ΓΣΕΕ ταξική όχι συντεχνιακή» απαντούν τα μπλοκ του ΠΑΣΟΚ.*

— *«ΓΣΕΕ εργατών και όχι απεργοσπαστών» απαντούν και πάλι από το πεζοδρόμιο.*

«Ο αγώνας τώρα δικαιώνεται» φωνάζουν και συνεχίζουν την πορεία τους τα μπλοκ του ΠΑΣΟΚ.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΣ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΣΕ 5 ΣΕΛΙΔΕΣ 21—25

Από το ΕΘΝΟΣ της επόμενης μέρας (18/11/1985) «σκανάραμε» (με πολλές δυσκολίες, αφού η εφημερίδα ήταν πετσοκομμένη και το χαρτί κιτρινισμένο) το κείμενο της πρώτης σελίδας. Το αναδημοσιεύουμε - όπως μπορέσαμε να «συρράψουμε» τα διάφορα κομμάτια - όχι μόνο για λόγους τυπολατρικής «αυθεντικότητας», αλλά και για να φανεί η προχειρότητα με την οποία συντάχθηκε το σχετικό αστυνομικό δελτίο («Καλτέζας» αντί Καλτεζάς), η σκόπιμη παραποίηση των γεγονότων («Η μία *(μολότωφ)* έσκασε μέσα στο αυτοκίνητο...»), η αποσιώπηση της ταυτότητας του δολοφόνου, αλλά και η ευκολία με την οποία οι συντάκτες της συγκεκριμένης - αλλά και των υπολοίπων εφημερίδων - υιοθέτησαν την αστυνομική άποψη (ξεμπέρδεψαν με την συνείδησή τους, προσθέτοντας την μαγική φρασούλα : «κατά την αστυνομία»), καθώς και η ελαφρότητα με την οποία αντιμετώπισαν ένα απ' τα σημαντικότερα γεγονότα της πρόσφατης ιστορίας της χώρας, αντιπαρερχόμενοι την ουσία και ασχολούμενοι με το «σοβαρότερο» θέμα της «σκληρής μάχης συνθημάτων... ανάμεσα στα μπλοκ του ΠΑΣΟΚ και στους οπαδούς του ΚΚΕ» !

Κι όμως... Οι αστυνομικοί συντάκτες των εφημερίδων - εφοδιασμένοι με scanners τελευταίου τύπου - δεν είχαν πάρει χαμπάρι το κλίμα που μέρες πριν καλλιεργούσε η μπατσαρία (την οποία γνωστός και μη εξαιρετέος - τώρα μακαρίτης - πράσινος υπουργός είχε την φαεινή ιδέα να μετονομάσει σε «ΕΛ.ΑΣ.», γράφοντας στα παλιά του τα παπούτσια την ιστορία αυτών των αρχικών).

Ο Μιχάλης Καλτεζάς δεν δολοφονήθηκε τυχαία. Ήδη, από τον Αύγουστο του 1985, κάποιοι είχαν προειδοποιήσει τον Τσούρα : «Θανάση, πρόσεχε ! Κάποιοι θέλουν να σού φορτώσουν νεκρό !».

ΕΘΝΟΣ

15χρονος πετά μολότοφ σε περιπολικό και πυροβολείται

ΝΕΚΡΟΣ από σφαίρα στο Πολυτεχνείο

ΣΤΙΣ 1.30 ΚΑΤΕΛΑΒΑΝ ΤΟ ΧΗΜΕΙΟ

Η επόμενη μέρα (18 Νοέμβρη 1985)

Η επόμενη μέρα περιγράφεται στις εφημερίδες της 19/11 (στις εφημερίδες της 18/11, αναφέρεται απλά ότι «λίγο μετά τα μεσάνυχτα κατελήφθη το Χημείο»). Οι πολιτικοί συντάκτες ξεπερνούν το πρώτο «μούδιασμα» κι αναλαμβάνουν δράση. Οι αστυνομικοί συντάκτες αρχίζουν κι αυτοί «να την ψάχνουν» κάπως περισσότερο.

Η «καταδίκη» της δολοφονίας απ' τον Ανδρ. Παπανδρέου δίνουν το «πράσινο φως» και οι παραιτήσεις του υπουργού και του υφυπουργού δημόσιας τάξης μπαίνουν σε εισαγωγικά.

Το παρασκήνιο των "παραιτήσεων" Μένιου-Τσούρα

Οι καταληψίες του Χημείου και του ΕΜΠ, βλέπετε, δεν αποκλείεται να φτάσουν και στα γραφεία των εφημερίδων ή στα ραδιο-τηλεοπτικά στούντιο... Κι αυτό δεν το θέλουν ούτε τα ΜΜΕ, ούτε η κυβέρνηση.

Η λύση είναι απλή : ΜΙΑ ΣΤΟ ΚΑΡΦΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΤΟ ΠΕΤΑΛΟ.

Η πιστολιά

ΜΙΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ προκάλεσε και έφερε περισσότερη αναταραχή από εκείνην που προκάλεσαν οι απεργιακές κινητοποιήσεις. Η χρησιμοποίηση του πιστολιού δεν συνταιριάζει με τη Δημοκρατία. Η κάννη ούτε συνετίζει, ούτε φρονηματίζει - όπως ήθελε η προ πολλού αναχρονιστική αντίληψη -, πολύ περισσότερο δεν λύνει προβλήματα. Απλά και μόνο, σκοτώνοντας, τροφοδοτεί και αναπαράγει τη βία.

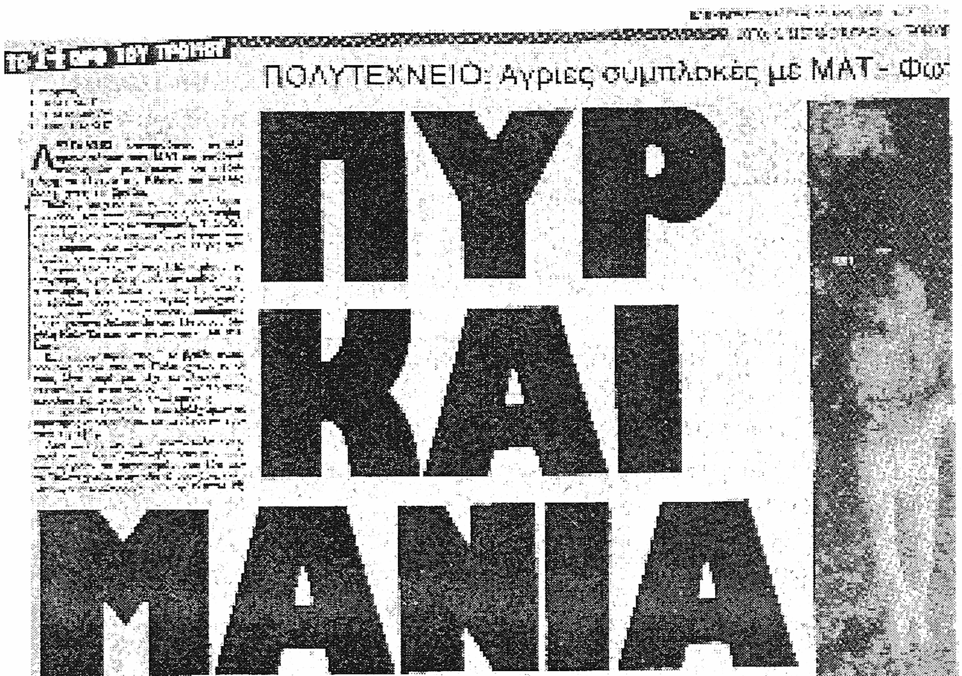
Μ' ΑΥΤΟ το σκεπτικό πολύ ορθά ο Πρωθυπουργός καταδίκασε ως «αποτρόπαιη την πράξη του φόνου του νεαρού διαδηλωτή» και ταυτόχρονα τέθηκαν σε αυτεπάγγελτη διαθεσιμότητα οι επικεφαλής της Αστυνομίας. Και συμφωνούμε μαζί του ότι, «ασφαλώς η ηθική καταδίκη δεν αρκεί» και πολύ σωστά έδωσε εντολή για μια άμεση και είς βάθος έρευνα της υπόθεσης, ώστε να υπάρξουν οι κατάλληλες «κυρώσεις, όχι μόνο στον φυσικό αυτουργό, αλλά και σε όσους τυχόν διαπιστωθεί ότι έχουν σχετικές ευθύνες».

ΔΕΝ ΘΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ότι έγιναν έκτροπα προχτές τη νύχτα. Το γιατί, όμως, τα παιδιά αυτά, που πρωταγωνιστούν σ' αυτές τις εκδηλώσεις, συμπεριφέρονται με τον τρόπο που συμπεριφέρονται, κανείς ίσως δεν το έχει εξετάσει με όση σοβαρότητα θα έπρεπε. Αυτή η συμπεριφορά είναι θέμα βαθειάς κοινωνιολογικής έρευνας, για να γίνει αντικειμενική διάγνωση,

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ πλευρά η Αστυνομία σε καμιά περίπτωση δεν νομιμοποιείται να πυροβολεί, όταν έχει στη διάθεσή της τόσα άλλα μέσα. Η χρησιμοποίηση του πιστολιού δείχνει, τουλάχιστον, πως δεν υπάρχει σωστή εκπαίδευση των αστυνομικών, οι οποίοι προπαντός πρέπει να είναι ψύχραιμοι.

ΚΑΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ένα ουσιαστικό και καίριο ερώτημα: Ποιον πυροβολούν, όταν πυροβολούν αυτά τα παιδιά τα 15χρονα, τα οποία δεν αντιμετωπίζονται με το πιστόλι στο χέρι; Για να συμβαίνουν όλα αυτά που συμβαίνουν, με τόση διάρκεια και ένταση κάποια αιτία υπάρχει, κάποια βαθύτερη κοινωνική κρίση, που προκαλεί βίαιες αντιδράσεις και τις αναπαράγει.

ΣΕ ΤΕΤΟΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ το μόνο αποτελεσματικό όπλο είναι η αυτοσυγκράτηση και η ψυχραιμία σε όλα τα επίπεδα ευθύνης. Η απώλεια της ψυχραιμίας όχι μόνο πληρώνεται με βαρύτατο τίμημα, αλλά θέτει σε κίνδυνο και τους θεσμούς.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ: Αγριες συμπλοκές με ΜΑΤ - Φω
ΠΥΡ ΚΑΙ ΜΑΝΙΑ

Το αποτέλεσμα ; Ιδεολογικά, ΤΡΑΓΕΛΑΦΟΣ ! Πρακτικά, ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ, χωρίς ΕΞΑΓΡΙΩΣΗ ΤΩΝ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΩΝ... «ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ», «ΠΥΡ ΚΑΙ ΜΑΝΙΑ», αλλά «ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ... ΔΕΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ», γιατί «Η απώλεια της ψυχραιμίας... ΘΕΤΕΙ ΣΕ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ» ! (Τα κείμενα κι οι φωτογραφίες αυτής της σελίδας είναι από την ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ της Τρίτης, 19 Νοέμβρη 1985).

Φυσικά, ανάλογα με την θέση και τον ρόλο του καθενός μέσα στο κοινωνικό καθεστώς, δεν λείπουν και οι λογής-λογιών ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ

Πορεία αγώνα

Σε πυκνές φάλαγγες, με συνθήματα πίστης στα ανεκπλήρωτα ιδανικά του Νοέμβρη και με μαχητικό παλμό, ο λαός της Αθήνας τίμησε προχτές την 12η επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Ηταν μια από τις μεγάλες και μαχητικές πορείες των τελευταίων χρόνων. Και ήταν μια πορεία που σφραγιζόταν από την λαϊκή αντίσταση στην πολιτική της εγκατάλειψης των στόχων του Νοέμβρη. Ισως και γι αυτό, κάποιοι έκριναν αναγκαίο να δημιουργήσουν — μέσω των «αναρχοαυτόνομων» ομάδων — έναν «αντιπερισπασμό» στη γιγάντια, ενωτική λαϊκή εκδήλωση.

Ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ (19/11/1985)... ΤΟΝ ΧΑΒΑ ΤΟΥ !

Οφείλουμε, πάντως, να αναγνωρίσουμε πως ο Ριζοσπάστης (και πάλι 19/11) είχε προσέξει το «περίεργο» κλίμα που καλλιεργούσαν κάποιοι...

Παράξενες ιστορίες (1)

Σκοτεινή ιστορία, μα την αλήθεια: Περίεργες φήμες να κυκλοφορούν από νωρίς ότι «απόψε θα γίνουν επεισόδια» και άλλες ακόμη πιο περίεργες να κυκλοφορούν τη νύχτα ότι «αστυνομικοί σκοτώθηκαν στο Χίλτον». Αστυνομικοί κάνουν έφοδο στα Εξάρχεια, μετά το τέλος της πορείας, μπας και οι νεαροί της πλατείας προτιμήσουν τελικά να αποσυρθούν στα στέκια τους αντί να συνεχίσουν τον «κλεφτοπόλεμο». Λόχοι ολόκληροι από ΜΑΤ να φτιάχνουν κλοιό γύρω από την πλατεία, να σφίγγουν τον κλοιό αυτό, να αφήνουν ελεύθερη μόνο μια οδό διαφυγής — κατά σύμπτωση εκείνη που οδηγούσε κατευθείαν στο Χημείο. Και χτες, ολόκληρο το κέντρο της πόλης να αστυνομοκρατείται και νέες φήμες να κυκλοφορούν, ότι «τα πράγματα δεν πάνε καλά», ότι «μεγάλο κακό θα μας βρει» και άλλα τέτια εκφοβιστικά...

Να αναρωτηθούμε ποιος θα ήθελε να καθηλώσει τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων, δημιουργώντας ατμόσφαιρα σκοτεινού φόβου στην κοινή γνώμη; Ή μήπως είναι πλέον περιττό, αφού ο πρωθυπουργός έθεσε σε «αυτεπάγγελτη διαθεσιμότητα» την ηγεσία της Αστυνομίας που, ως γνωστόν, εκείνη τα σκέφτηκε όλα αυτά;

Το βραβείο της ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑΣ, όμως, δεν το κερδίζει ο Ρίζος. Δεν το κερδίζει ούτε καν η ΕΠΕΝ... Απονέμεται, παμψηφεί, στο ΕΘΝΟΣ της 19/11/1985, για την διπλανή φωτογραφία και την λεζάντα της...

Σε ποιόν απευθύνεται ;

Μα, βέβαια, στον εντελώς άσχετο, μέσο αναγνώστη.

Γιατί ο, έστω και λίγο, σχετικός αναγνωρίζει με την πρώτη ματιά τις ασφυξιογόνες χειροβομβίδες των ΜΑΤ.

Δύο απ' τις μολότωφ

Θα επανέλθουμε στο επόμενο τεύχος μας με περισσότερα στοιχεία για τα όσα ακολούθησαν.

ΜΝΗΜΗ ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΟΥΜΗ

τετράδια

πολιτικου διάλογου έρευνας και κριτικής

τετράδιο πέμπτο ιούλης '82

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΕΤΡΑΔΙΩΝ

Το μικρό αυτό αφιέρωμα στη μνήμη του Ιάκωβου Κουμή θέλουμε να πιστεύουμε ότι δεν αποτελεί μια τυπική πράξη φόρου τιμής σ' ένα συνεργάτη του περιοδικού αυτού ή —ακόμα περισσότερο — σ' ένα νέο προοδευτικό διανοούμενο που δολοφονήθηκε από τα κρατικά όργανα την ημέρα της επετείου του Πολυτεχνείου, το Νοέμβρη του 1980.

Αποτελεί για μας κάτι περισσότερο. Τη διαρκή υπόμνηση της θυσίας ενός ακόμη ελληνοκύπριου, στην εκατόμβη των θυσιών που ο ελληνισμός της Κύπρου έχει δώσει για την εθνική και κοινωνική απελευθέρωση της κοινής πατρίδας.

Από το στραγγαλισμό του συντρόφου του Ρήγα Καρατζά στον πύργο του Βελιγραδίου Neboisa, τους νεκρούς των Οκτωβριανών, της κατοχής, του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα '55 - '59, μέχρι τη δολοφονία του Ιάκωβου, ο ελληνισμός της Κύπρου καταβάλλει αδιάκοπα και ανελλιπώς το τίμημα του κοινού αγώνα.

Θεωρώντας απόλυτα φυσιολογικό το κλείσιμο του φακέλου του και τη μη καταδίκη των ενόχων, θα λέγαμε ότι θα παραξενευόμαστε αν ο Κουμής είχε καλύτερη τύχη από τον Λαμπράκη, τον Πέτρουλα, τον Μανδηλαρά, τον Τσαρουχά, τον Παναγούλη ή την Κανελλοπούλου.

Τα «Τετράδια» δεν έχουν καμιάν αυταπάτη πάνω σε αυτό, θεωρώντας την υπόθεση της μνήμης του, υπόθεση των λαϊκών τάξεων από τις οποίες ο Ιάκωβος προερχόταν και που είναι οι μόνες που μπορούν να αισθανθούν το χαμό του και να δικαιώσουν τη θυσία του.

Το μικρό αυτό αφιέρωμα, αποτελεί μια πρώτη ενδεικτική παρουσίαση του απότομα σταματημένου πολιτικού και προσωπικού του έργου. Την επιμέλεια και παρουσίαση του είχαν η γυναίκα του Μαρία και οι συντάκτες του περιοδικού Λουκάς Αξελός και Παύλος Χατζηπαύλου.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΛΙΑ

Η προσέγγιση των κειμένων που άφησε ο Ιάκωβος, πέρα από τη συναισθηματική δυσκολία που δημιουργούσε η ανάγνωση κάθε τι που τον αφορούσε, αποδυναμώνοντας αρχικά την ψυχρή εκτίμηση όσων εναπόμειναν σαν γραφτή παρουσία ενός συντρόφου και φίλου, αποτέλεσε στη συνέχεια για μας μια διπλή έκπληξη.

Έκπληξη για την ανακάλυψη της μεστότητας, ενός λόγου που αν και ακόμα βρισκονταν στην πορεία ολοκλήρωσης του, παρέμενε αδιάκοπα κριτικός και πολιτικός και έκπληξη για την σαφή προσπάθεια εμπλουτισμού του λόγου αυτού μ' ένα προσωπικό λυρικό στοιχείο.

Η αναφορά μας αυτή δεν αφορά απλά τους λίγους του στίχους που ένα τους μέρος δημοσιεύουμε στο αφιέρωμα αυτό και που αποτελούν αψευδές δείγμα της ευαισθησίας του, αλλά το σύνολο σχεδόν των κειμένων του. Τόσο αυτών που αποτελούν τις σελίδες του προσωπικού ημερολόγιου, όσο και αυτών που αποτελούν το πολιτικό του ημερολόγιο.

Ο Ιάκωβος πέρα από τα λίγα σκόρπια γραφτά του άφησε πίσω του εννέα τετράδια, πυκνά γραμμένα. Τα πέντε από αυτά που περιλαμβάνουν κυρίως προσωπικού χαρακτήρα εντοπισμούς, αναφορές και προβλήματα εμείς τα χαρακτηρίσαμε σαν «προσωπικό ημερολόγιο». Αντίθετα τα υπόλοιπα τέσσερα που περιλαμβάνουν, αποκλειστικά σχεδόν, πολιτικά σημειώματα, σχολιασμούς από διαβάσματα βιβλίων, αναφορές στη συνδικαλιστική και πολιτική του δραστηριότητα, απόψεις για την πολιτική κατάσταση στην Κύπρο και προσεγγίσεις του εθνικού προβλήματος τόσο στο ιστορικό πεδίο, όσο και στα σύγχρονα προβλήματα που δημιούργησε η τουρκική κατοχή, τα χαρακτηρίσαμε σαν «πολιτικό ημερολόγιο».

Οι περισσότερες σημειώσεις γραμμένες αποκλειστικά για προσωπική χρήση, έχουν –φυσικά– όλη τη δύναμη της ειλικρίνειας, αλλά και όλες τις αδυναμίες που περικλείει η αδούλευτη πρώτη γραφή.

Οι περισσότερες σημειώσεις γραμμένες αποκλειστικά για προσωπική χρήση, έχουν –φυσικά– όλη τη δύναμη της ειλικρίνειας, αλλά και όλες τις αδυναμίες που περικλείει η αδούλευτη πρώτη γραφή.

Το αξιόλογο στην περίπτωση του Ιάκωβου βρίσκεται στο ότι και οι πιο βιαστικά γραμμένες σημειώσεις του, διατηρούν ένα επίπεδο διαύγειας και ευαισθησίας.

Η επιλογή που κάναμε έγινε από το σύνολο της ευρισκόμενης στα χέρια μας ανέκδοτης δουλείας του.

Θεωρήσαμε σκόπιμο να τη χωρίσουμε σε δυο μέρη. Ένα που να περιλαμβάνει ένα μέρος από τους σκόρπιους του στίχους και ένα δεύτερο που να περιλαμβάνει ορισμένα αντιπροσωπευτικά κομμάτια από το προσωπικό και πολιτικό του ημερολόγιο.

Για λόγους διπλής δεοντολογίας κρατήσαμε την ορθογραφία και στίξη του και δεν κάναμε την παραμικρή επέμβαση στα κείμενά του. Ό,τι δηλαδή δημοσιεύεται στο αφιέρωμα αυτό καταχωρείται όπως ακριβώς το είχε ο Ιάκωβος γράψει.

Τα δημοσιευόμενα κείμενα τόσο τα πεζά, όσο και τους στίχους τα καταχωρούμε με βάση την πρώτη χρονολογία γραφής, όπου από κάτω είχε από τον ίδιο σημειωθεί, ή με βάση τον αριθμό τετραδίου και σελίδας που αποτελούν εξ ίσου ένα ασφαλή δείκτη για την πιθανή ημερομηνία γραφής.

Για λόγους συστηματικότερης κατάταξης κάτω από κάθε κείμενο αναγράφουμε όπου υπάρχει την ημερομηνία και τον τόπο γραφής, το τετράδιο στο οποίο ανήκει ή και τον αριθμό φύλλου του τετραδίου στον οποίο αντιστοιχεί. (Λ.χ. Τ: 6, φ: 8 ή Τ: 9, 29.1.'79, Δευτέρα, Γενάρης - Σκάλα). Η συντομογραφία Π.Η. αντιστοιχεί στα κείμενα που είναι παρμένα από το πολιτικό του ημερολόγιο.

Τέλος με τη μορφή παραλειπόμενων κρίναμε σκόπιμο να δημοσιεύσουμε τέσσερα κείμενα που γράφτηκαν μετά το θάνατο του.

Πρόκειται για τα ποιήματα: «Στο νεκρό σύντροφο» του Κώστα Μακρίδη, «Ιάκωβε συγνώμη» της Αρετής Αθανασίου και «Διαδήλωση» του Λεύκιου Ζαφειρίου και ένα πεζό της γυναίκας του Μαρίας, δημοσιευμένο στην εφημ. «Ελευθεροτυπία» με αφορμή τη συμπλήρωση ενός χρόνου από τη δολοφονία του.

Η ανάγνωση των κειμένων του Ιάκωβου όπως και παραπάνω τονίσαμε αποτέλεσε για μας μια ζωηρή έκπληξη.

Γιατί για άλλη μια φορά διαπιστώσαμε ότι δεν χρειάζεται να λες πάντα πολλά για να χαρακτηρίσεις ένα πράγμα, ούτε η αυτογνωσία του ποιος είσαι αλήθεια περνά μέσα από τις ξηρές παραθέσεις τυπικών χαρακτηρισμών.

Το σημερινό τραγικό αδιέξοδο του ελληνισμού της Κύπρου, ενός αρχαιότατου ελληνικού κομματιού που κινδυνεύει να χάσει την ταυτότητά του, ο Ιάκωβος πρέπει να το βίωνε βαθιά, σαν έλληνας πατριώτης και αριστερός που ήταν, όταν επιγραμματικά έγραφε:

Ἀντάξιοι δέ φανήκαμε καθόλου
στο γαῖμα τῶν νεκρῶν μας παλληκαριῶν.

Πληγές ἀπανωτές
ἀνοίγουν στό κορμί μου
χρόνια τώρα
πολλοί δικοί καί ξένοι.

Χωρίς πνοή
ὁ ἄνθρωπος χάνεται.
Χωρίς συνείδηση
ὁ λαός χάνεται.

Λουκάς Αξελος
Μαρία Κουμή
Παύλος Χατζηπαύλου

Α΄ ΣΚΟΡΠΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τό καμένο σώμα τοῦ καλοκαιριοῦ
κοντά στό κρύο τοῦ χειμώνα
ἄρχισε νά παίρνει τό χρώμα τῆς ἄνοιξης
πού μοιάζει μέ σύννεφο τοῦ φθινοπώρου
καί σύ μέ κοιτάς ἀμίλητη
γιά πάντα στούς αἰῶνες
ὅταν μαζί περνάγαμε μέσα ἀπ᾽ τούς ἐλαιῶνες
κρατώντας ἄδειο στό δεξί σταμνί.

Τ:6,φ:12

Ἄσπρο κρίνο τῆης αὐγῆς
στόν κῆπο τῆς Ἑλένης
μαζί μέ τόν βασιλικό
μυρίζουν καί εὐωδιάζουν.

Κόκκινο γαρύφαλλο στά χείλη της
πού τό φιλᾶ σάν ἀκουμπᾶ·
ἀνάμεσα στά δόντια της κρατεῖ
τή μυρωδιά του νά ἀνασαίνει.

Τ:6,φ:8

Ἄν δέν σηκώσουμε ξανά
τό λασποκυλισμένο γαλανόλευκο
δέ θά μπορέσουμε ποτές!
νά δοῦμε τό κόκκινο χρώμα τοῦ ἥλιου.

Ἀντάξιοι δέ φανήκαμε καθόλου
[στό γαῖμα τῶν νεκρῶν μας παλληκαριῶν]

Τ:9, 29.1.'79, Δευτέρα, Γενάρης – Σκάλα

Τί μὲ κοιτάς ἀμίλητος
ἀνάμεσα ἀπ' τά ἀγκάθια
δύσκολο πιά νά σμίξουμε
νά φτιάξουμε πατρίδα.

Πάψαμε νά κοιτᾶμε
τό γαλάζιο χρῶμα τῆς θάλασσας
κοιτᾶμε χάμω τή γῆ
ψάχνοντας γιά λίγο κόκκινο χρῶμα
γιά νά βάψουμε τάν ἄσπρη μας σημαία
Ξεχάσαμε πώς τό κόκκινο
τό φέρνει ὁ ἥλιος
περνώντας μέσα ἀπό τή θάλασσα.

Πληγές απανωτές
ἀνοίγουν στό κορμί μου
χρόνια τώρα
πολλοί δικοί καί ξένοι.

Τά παιδιά μου μέ ξέχασαν
κυνηγώντας μιά πιό ἄνετη ζωή.

Τ:9,12.2.'79, Δευτέρα – Σκάλα

Σάν πουλάκι λούφαξα
σέ μιά γωνιά τοῦ κόσμου
κλείστηκα στό κουφάρι μου
ἔμεινα μοναχός μου.

Μέσα μας σβῆσαν οἱ φωτιές
οἱ πόρτες κλειδωθῆκαν.

Πάψαμε πιά νά ἀτσαλώνουμε ψυχές.

Τ:9,22.3.'79, Πέμπτη – Σκάλα

Ὄμορφη πόλη
ὡραία κτισμένη
στό κέντρο τῆς χώρας
μεγάλα τά πάρκα
σκαμμένοι οἱ δρόμοι.

Χωρίς πνοή
ὁ ἄνθρωπος χάνεται
χωρίς συνείδηση
ὁ λαός χάνεται.

Π.Η., Τετάρτη, 28 Μάρτη 1979

Ἡ ἱστόρια εἶναι παλιά
το ἴδιο κι' ὁ τόπος
κάθε μέρα μᾶς ματώνει ἡ καρδιά
σάν κοιτάμε τά παιδιά μας
νά μή μεγαλώνουν στό σπίτι τους.

Τόν κόσμο τῆς ἀνάστασης
πῶς νά τό φτάσω πέ μου.

Π.Η., Πέμπτη, 5.4.'79

Ἀντάμα πάει ὁ χάροντας
μὲ τούς καιρούς παρέα.

Μέσ' τούν' τες μέρες τές πικρές
π' ὁ τόπος μας ὀρπίζει
πῶς ἐν νά 'βρη μιᾶς ὥρας νεπαμό
ἀπού τά μαῦρα νέφη τζιαίς τόν πολλύν καμό.
Πολλοί ἐσυνακτήκαμε, οὖλλη γυρό καττάρι
ἄλλοι γιά τό καπάρτισμα ἄλλοι γιά τό καμάρι
κράζαμε σγιάν τούς πετεινούς
κάμνουμε ἄπου ρέσσει.

Τόρνος, Δευτέρα, 14.5.'79

Γυρεύω μιά σταγόνα λευτεριᾶς στά βήματά σου
καί σύ μ' ἀρνήθης γιά τά συμφέροντά σου.

4.1. '80

Τίς μέρες τῆς ἀνάστασης
πῶς νά τίς φτάσω πέ μου!

Π.Η., Τρίτη, 22 Μάη 1979

Τή γλύκα τῆς ἀγάπης μας
πῶς νά τήν τραγουδήσω

Τή γλύκα τῆς ἀγάπης μου
πῶς νά στή στείλω πές μου.

Κυριακή, 27 Μαΐου 1979

Τόση ζωή πού δώσαμε
κι' αὐτή πῆγε χαμένη

Δευτέρα, 10 Μάρτη 1980

Ἡ γαλάζια σου μορφή μέ τυραννᾶ...

γυρεύω μιά σταγόνα λευτεριᾶς στά βήματά σου
καί σύ μ' ἀρνήθης γιά τά συμφέροντά σου.

Αθήνα, 22.10.1980

Τό ὑνί πονάει τή γῆ σάν τή μεταγυρίζει.

Παρασκευή, 24 Οκτώβρη 1980

Η συνέχεια του αφιερώματος των ΤΕΤΡΑΔΙΩΝ, στο επόμενο τεύχος

ΑΥΤΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΒΙΤΡΙΝΕΣ ΚΑΙ ΟΧΗΜΑΤΑ, ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΓΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Εδώ και κάποια χρόνια σε κάθε εξέγερση δημοσιογραφίσκοι και διανοούμενοι πιπιλούν μία συγκεκριμένη καραμέλα: «Που είναι τα πολιτικά αιτήματα των εξεγερμένων; Αυτοί μόνο να σπάνε και να καίνε ξέρουν». Η γλυκιά γεύση της τους δίνει την αίσθηση της διανοητικής σιγουριάς. Η άλλοτε κρυφή και άλλοτε φανερή τους αγωνία για σκληρή καταστολή εκ μέρους του κράτους βρίσκει την ιδεολογική της επιβεβαίωση. Ξέρουν πως η δημοκρατία στο τέλος θα «νικήσει». Οι πιο αξιόπιστοι καθοδηγητές της κοινής γνώμης γνωρίζουν καλά ότι μεγάλο μέρος της ανθρώπινη ενέργειας έχει αφομοιωθεί από την ακαταμάχητη δύναμη της εμπορευματικής οικονομίας. Ότι οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν μετατραπεί σε σκλάβους ενός καθημερινού αγώνα επιβίωσης και κατανάλωσης. Μπορεί να ακουστεί σαν εξωφρενικό σενάριο επιστημονικής φαντασίας αλλά ένα μεγάλο κομμάτι των κάτοικων του δυτικού κόσμου έχουν μετατραπεί βιολογικά ρομπότ φορτωμένα με χίλια δύο εξειδικευμένα καταναλωτικά προγράμματα (τέλεια προσαρμοσμένα ανάλογα σε ποια κοινωνική τάξη απευθύνονται). Και δεν είναι φυσικά όλα ίδια και ίσα αναμεταξύ τους καθώς υπάρχουν και εκείνα της πιο... υψηλής τεχνολογίας (τσέπης δηλαδή). Βασική αρχή όλων πάντως είναι η αδιαφορία για οτιδήποτε ενοχλητικό ή πανάθλιο συμβαίνει γύρω τους. Όχι ότι λείπουν οι κραυγές αντίθεσης αλλά είναι γεγονός ότι οι παντός είδους εξουσιαστές με μπροστάρηδες τους αμερικανούς κάνουν ανενόχλητοι ότι θέλουν. Εισβάλλουν στις χώρες που δεν τους γεμίζουν το μάτι. Σκοτώνουν όποιον βρίσκουν μπροστά τους. Βαφτίζουν αυτούς που τους αντιστέκονται ως «τρομοκράτες». Κάνουν προβοκάτσιες εναντίον τους. Τους σκοτώνουν με χημικά όπλα. Τους παρακολουθούν με χίλια δυο μέσα. Μπαίνουν στα σπίτια τους. Τους εξαφανίζουν, τους βασανίζουν, τους δολοφονούν, τους φυλακίζουν, τους λοιδορούν. Έχουν εκατοντάδες χιλιάδες δούλους που τους πληρώνουν με πενταροδεκάρες. Φτιάχνουν τους νόμους κατά πως τους βολεύουν. Μολύνουν την φύση του πλανήτη με ένα σωρό τρόπους για να οικονομήσουν. Απολύουν χιλιάδες κόσμο όποτε θέλουν. στήνουν σκευωρίες... Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε για πολλές σελίδες με τα έργα και τις ημέρες των εξουσιαστών. Η ουσία είναι ότι όλα είναι τέλεια προγραμματισμένα. Τα σχέδιά τους για την συγκέντρωση της εξουσίας και του κεφαλαίου σε όλο και λιγότερους ανθρώπους προχωράνε αφού. Όμως κάποιοι τους χαλάνε την εικόνα της υπέρ-κρατικής ευρωδικτατορίας τους. Στην Γαλλία πολλοί νεολαίοι βαρέθηκαν να τρώνε ανέχεια, ανεργία, ξύλο κι εξευτελισμό και να ανέχονται τις δολοφονίες της αστυνομίας. Αποφάσισαν λοιπόν να κάνουν κάτι γιαυτό. Φυσικά δεν έκαναν πορεία στη βουλή για να επιδώσουν σε ψήφισμα τα αιτήματά τους. Δεν υπήρχε χρόνος, διάθεση κι οργάνωση από μέρος τους για τέτοιες ανούσιες αηδίες. Αποφάσισαν άμεσα να δείξουν την αντίθεσή τους με πολύ πιο ουσιαστικό τρόπο. Κάψανε αυτοκίνητα, κρατικά κτίρια, τράπεζες και ιδιωτικές επιχειρήσεις και επιτέθηκαν με λύσσα στην αστυνομία. Συνέχισαν με τον τρόπο τους τον πανάρχαιο αγώνα του ανθρώπου με την εξουσία. Συχνά κατέστρεφαν το παλιό χωρίς πολλές φορές να έχουν συγκεκριμένη πρόταση για το νέο (κάτι που δεν έχει πάντα σημασία). Σε κάθε περίπτωση όλοι με τον ένα ή με το άλλο τρόπο πληρώσανε κάποιο κόστος για την επιλογή τους να εξεγερθούν (πολλοί συνελήφθησαν, ξυλοκοπήθηκαν, απελάθηκαν). Εννοείται ότι συκοφαντούνται με κάθε μέσο ενώ μπαίνουν στην κοινωνική ζυγαριά των γκάλοπ ως μειοψηφία μέσα στο γενικό πληθυσμό. «Το κοινωνικό κόστος που προκαλούν αυτές οι καταστάσεις είναι πολύ υψηλό» μας είπε ένας συμπαθής κατά τ'άλλα αριστερός. Ξεχνά φαίνεται ότι "Οι προλετάριοι δεν έχουν να χάσουν τίποτε παρά μόνον τις αλυσίδες τους. Εχουν να κερδίσουν έναν κόσμο". Το γαλλικό κράτος προσωρινά κατέστειλε την εξέγερση επιβάλλοντας έναν εμετικό στρατιωτικό νόμο και τα ΜΜΕ να έστρεψαν ανακουφισμένα την προσοχή τους σε άλλα πιο ανώδυνα θέματα. Φυσικά τίποτα ακόμη δεν έχει τελειώσει. Οι σπόροι της αμφισβήτησης φυτεύτηκαν για μία ακόμη φορά και αναμένεται να καρποφορήσουν κι άλλες εξεγέρσεις στον δυτικό κόσμο. Στο μεταξύ ελάχιστα ήταν τα πραγματικά ενδιαφέροντα κείμενα στον ελληνικό τύπο για τα γεγονότα της Γαλλίας. Ξεχωρίσαμε για την πυκνότητά και την ειλικρίνεια της εκείνη του Ευγένιου Αρανίτση στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία (13.11) και την αναδημοσιεύουμε ολόκληρη.

"Προλογίζοντας το ομώνυμο έργο του, ένα απ' τα κορυφαία κείμενα της θεατρικής φιλολογίας του 20ού αιώνα, ο Ζενέ μας λέει ότι του ζήτησαν να γράψει ένα δράμα για τους νέγρους και ρωτάει αν θα μπορούσε κάποιος να του εξηγήσει τι ακριβώς είναι ένας νέγρος και, επιτέλους, περί ποίου χρώματος πρόκειται. Από υπαρξιακή άποψη, το ερώτημα αυτό παραμένει αινιγματικό, διότι ο νέγρος κατοικεί στην καρδιά της ξενότητας, είναι ο απόλυτος Αλλος, ο τόπος του ριζικού εξωτισμού. Στη Γαλλία, σήμερα, η απόλυτη διαφορά έχει εξεγερθεί και τα γκέτο φλέγονται. Όμως το γεγονός ότι οι φωτιές αγγίζουν πλέον το κέντρο του Παρισιού δεν σημαίνει ότι πλησιάζουν εξίσου το κέντρο του προβλήματος στη συνείδηση των λευκών Παριζιάνων, δηλαδή το «επιτέλους, για ποιο χρώμα πρόκειται». Αυτοί αντιμετωπίζουν τους ταραξίες σαν παιδιά που διαμαρτύρονται απαιτώντας να τα δεχτούν οι ενήλικοι ως ισότιμους. Στην πραγματικότητα, εκείνο που επιδιώκουν οι έγχρωμοι ταραξίες, δίχως να το υποπτεύονται οι ίδιοι, εξ ου και η πηγαία ενεργητικότητα που χαρακτηρίζει τη δυναμική του κινήματός τους, δεν αποκλείεται να είναι η θεραπεία του τρόμου απέναντι στον απερίγραπτο εκφυλισμό της ταυτότητάς τους, απέναντι στο ότι η διαφορά πολιορκείται από παντού - εν ολίγοις, στο ότι δεν τους αφήνουν πλέον να είναι παιδιά.

Αξίζει να το υπογραμμίσει κανείς επειδή μας λένε και μας ξαναλένε ότι το θέμα εξαντλείται στον ρατσισμό. Οσο για το θρησκευτικό αίτιο, αποτελεί οφθαλμοφανώς ένα ιδεώδες συμπλήρωμα της ρατσιστικής ή αντιρατσιστικής, αναλόγως, υποδοχής της μουσουλμανικής μειονότητας. Αν μη τι άλλο, το τιμούν για την άνεση που εξασφαλίζει στη δημοσιογραφική ευθυγράμμιση με το διάχυτο πνεύμα της εποχής. Γιατί να μην ονειρευτούμε, σου λέει, μια παγκόσμια σύρραξη μεταξύ της χριστιανικής οικουμένης και του Ισλάμ στη σκηνή της τρομοκρατίας; Για τους δυτικούς θεσμούς, αυτό το ξεκαθάρισμα θα ήταν εξαιρετικά βολικό.

Εντούτοις, το να δοθεί ειδικό βάρος σε μια θεωρία περί μαζικής αντίστασης των μεταναστών στον αποκλεισμό, λες και αυτοί δεν

έχουν κατά νου παρά το πώς θα σπουδάσουν σχεδιαστές μόδας, δεν αρκεί. Κάτι άλλο υπεισέρχεται εδώ, κάτι τόσο διαφορετικό και βαθύ, κάτι τόσο απόκρυφο, όσο η επαναστατημένη τρέλα του πυρετού της ανυπότακτης διαφοράς. Αυτό το μυστήριο μάς εκδικείται, ας πούμε, όταν η συγγραφέας Σώτη Τριανταφύλλου (ΝΕΤ, 7/11) διατυπώνει την αντιφατική σκέψη ότι «Δυστυχώς, ο όρος ταραξίες ταιριάζει σ' αυτούς τους ανθρώπους», εννοώντας ότι ο Γαλλικός Νοέμβρης στερείται αναφορών σε μια πολιτική φιλοσοφία, πράγμα που τον διαφοροποιεί από τον Μάη. Παράξενη δήλωση εφόσον είναι πέρα για πέρα σίγουρο ότι το να είσαι ταραξίας σε μια περίοδο χαώδους απροσδιοριστίας των εκφυλισμένων και αφομοιωμένων σημασιών, όπως η δική μας, συνιστά τη μοναδική πολιτική πράξη. Την ίδια μέρα, η ανταποκρίτρια Θωμαΐς Παπαϊωάννου (ΕΤ3) το θέτει ακόμη πιο ανάγλυφα, διαπιστώνοντας ότι εδώ «δεν υπάρχει πολιτικό αίτημα, απλώς οι άνθρωποι αντιδρούν στην περιφρόνηση», λες και η υποχρέωση να αντιδράς στην περιφρόνηση είναι κάτι άλλο από πολιτικό καθήκον.

Ετσι, εκείνο που υπολείπεται εξακολουθεί να απορρέει απ' το αναπάντητο «επιτέλους, για ποιο χρώμα πρόκειται». Ο Μέιλερ, που εμβάθυνε όσο κανένας άλλος συγγραφέας στο αμερικανικό φυλετικό ζήτημα, υποστήριζε πως εκείνο που έδινε στον μαύρο, σαν αποζημίωση ή αντιστάθμισμα, την επαλήθευση μιας ισχυρής φυλετικής ταυτότητας, της οποίας τη δημόσια κοινωνική αναγνώριση όφειλε να διεκδικήσει, δεν ήταν άλλο από τη μυθική σεξουαλική του ανωτερότητα έναντι του λευκού, ορατή επίσης στην αυτόματη ρύθμιση μιας ακαταμάχητης ταύτισης του μαύρου με το σώμα του. Σαν να λέμε, σε κάτι που διαφαινόταν αμέσως στον τρόπο που χόρευε, καθώς και στη μουσική του έμπνευση ή στην περίφημη συνομιλία του με τα πνεύματα που υποδαύλιζε η μαγεία του φεγγαριού. Για να μην αναφέρουμε και την κλίση του στην πυγμαχία. Τηρουμένων των αναλογιών, ποιος ξέρει ποιαν ανωτερότητα χάνουν οι Αραβες και οι μαύροι δεύτερης γενιάς, στη Γαλλία, και αν αυτή δεν είναι μυστικιστική, αν δεν είναι ψυχοσωματική, αν δεν είναι όντως η εσωτερικευμένη ιδέα ότι οι πρόγονοί μας είχαν την ικανότητα να διακρίνουν χιλιάδες διαφορετικούς ψιθύρους της νύχτας στο δάσος, την ικανότητα απομνημόνευσης προφορικών αφηγήσεων, την ικανότητα να επικοινωνούν με τα σκυλιά και τα άλογα ή με τα ρίγη ενός τριαντάφυλλου της ερήμου. Μ' άλλα λόγια την ικανότητα να είναι φορείς ενός διαισθαντικού κόσμου ο οποίος, πριν χτυπηθεί από τον καρκίνο της τηλεοπτικής και τουριστικής ανακύκλωσης, ήταν ακόμη αυθεντικός. Και ποιος ξέρει τι θα σήμαινε ανωτερότητα για κάποιον που δεν θα έκρινε με τα δυτικά μέτρα, όπως εμείς. Σε τελευταία ανάλυση, και σε πείσμα της λάμψης που εξέπεμψε η αραβική Αναγέννηση του 13ου αιώνα, ίσως η ανωτερότητα να έγκειται απλώς στο ότι οι Αραβες ΔΕΝ ήταν αυτοί που επινόησαν την ατομική βόμβα και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Και, για να το τραβήξω λιγάκι, ίσως η βδελυγμία με την οποία οι Δυτικοί καυτηριάζουμε την υστέρηση των ανθρώπινων δικαιωμάτων στις χώρες της Ανατολής να πηγάζει απ' την ντροπή για δικά μας εγκλήματα απείρως ειδεχθέστερα, αφού ήταν, όπως το συνηθίζουμε στη Δύση, προγραμματισμένα όσο και η λειτουργία της Κοινωνικής Πρόνοιας.Αν ισχύει μια τέτοια υπόθεση, επιτρέπεται να πούμε ότι, ενδεχομένως, τα παιδιά των αφρικανών μεταναστών, ενώ φαινομενικά εξεγείρονται ενάντια στο καθεστώς μιας υποτιμητικής διαφοράς, κατ' ουσίαν, και εν αγνοία τους, φορτίζονται απ' το άγχος της επικείμενης πλήρους απώλειας της ταυτότητάς τους αρκετά ώστε να μάχονται υπέρ της διαφοράς, η οποία άλλωστε θριαμβεύει με τους εμπρησμούς και τη συμβολική καταστροφή των αυτοκινήτων. Απ' τη στιγμή που οι εξεγερμένοι καίνε τα αυτοκίνητα έχοντας εμψυχωθεί με κάτι που περιέχει μια γενναία δόση επαναλαμβανόμενης τελετουργικής επιθετικότητας, ποιος μπορεί να μας διαβεβαιώσει ότι η πράξη τους δεν οφείλεται σε μια απαγορευμένη νοσταλγία που επιστρέφει σαν οργή; Τα αυτοκίνητα, για τα οποία η Γαλλία είναι τόσο περήφανη, ίσως θυμίζουν στους εξαθλιωμένους πρώην Αφρικανούς την αποκοπή της ρίζας τους από μια μυθική εντοπιότητα καλλιεργημένη χάρη στο ναρκωμένο βάδισμα κάτω απ' τα αστέρια στα σιωπηλά ταξίδια με καμήλες. Η γνώμη μου είναι πως η ανταρσία αυτών των ανθρώπων προδίδει μάλλον έναν οξυμένο, αν και ανομολόγητο, διχασμό ανάμεσα στον πόθο της καταναλωτικής ευημερίας και στο μίσος προς αυτήν την ευημερία, που η απόκτησή της προϋποθέτει την οριστική εγκατάλειψη της ταυτότητας στα σκουπίδια -μισούν τη Γαλλία όπως ο αλκοολικός το ποτό ή ο νευρωσικός τη γυναίκα που τον βασανίζει έλκοντάς τον διά της απόρριψης. Παγιδευμένοι σ' αυτή τη λαβίδα των αντιτιθέμενων επιθυμιών, καταφεύγουν στις μολότοφ και μας δείχνουν θεαματικά, δηλαδή στη μόνη γλώσσα που καταλαβαίνουμε, ότι η απάντηση που έδωσαν οι πολυφυλετικές αφίσες της Benetton στο «επιτέλους, για ποιο χρώμα πρόκειται» ήταν μία ακόμη απάτη.

Μία εικόνα που φοβίζει τους καθοδηγητές της κοινής γνώμης και τα αφεντικά τους

"ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΚΑΙΓΕΤΑΙ, ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΠΟΥ ΑΝΘΙΖΕΙ" (σύνθημα σε τοίχο)

Ενα ακόμη κείμενο που άξιζε τον κόπο έγραψε η Ολυμπία Τσίπηρα στα ΝΕΑ (12.11). Εχει ως τίτλο «Το... ραπ των ταραχών». «Θα πηδήξω τη Γαλλία ώσπου να μ' αγαπήσει». Σε ρυθμό ραπ ο νεαρός «επιβήτορας» τρέχει, βάζει φωτιές, πετροβολεί, καταστρέφει και αυτοκαταστρέφεται. Λόγια και εικόνες σκληρού ραπ σε κλιπ του συγκροτήματος Ταντέμ, που πριν από ένα χρόνο λογοκρίθηκε. Λόγια που θέλανε να πούνε πολλά και εικόνες παρόμοιες με αυτές που ζουν οι κάτοικοι των γαλλικών προαστίων σήμερα. «Δεν πά' να λέει ο Βιλπέν, εμείς δεν θα σταματήσουμε αν δεν έχουμε το κεφάλι του Σαρκοζί» απαντούν οι 16χρονοι των «γκέτο», αναφερόμενοι στον «σκληρό» υπουργό Εσωτερικών που αποκάλεσε τους ταραξίες «αποβράσματα». Στη φωτογραφία δεξιά τα μέλη του συγκροτήματος Ταντέμ που οι στίχοι τους «Θα πηδήξω τη Γαλλία ώσπου να μ' αγαπήσει» είχαν λογοκριθεί. «Το λογόκριναν γιατί δεν κατάλαβαν ότι δεν ήταν ένα μήνυμα μίσους, μα ένα μήνυμα αγάπης», εξηγούν στο δημοσιογραφικό μικρόφωνο οι Ταντέμ, Μακ Τιέρ και Μακ Γκρεγκόρ. Υπενθυμίζουν ότι οι ίδιοι από καιρό μέσα από τους στίχους τους εξηγούσαν την κρίση και το αδιέξοδο στα «γκέτο», όπως ονομάζουν τις Σιτέ, δηλαδή τους οικισμούς των προαστίων. Και οι δύο μεγάλωσαν στο Ομπερβιλιέ, διάσημο πλέον προάστιο, στα βόρεια του Παρισιού. Οι ανήλικοι «επιβήτορες» από το Ομπερβιλιέ, το Σεν-Ντενί, το Κλισί-σου-μπουά, το Γκρινί, το Βιτρί, και πολλά άλλα προάστια, βάζουν - εδώ και δύο εβδομάδες - αλύπητα φωτιά σ' Αυτήν που δεν τους αγάπησε: τη Γαλλία. Δηλώνουν ότι είναι τα μόνα μέσα που διαθέτουν για να Την κάνουν να τους προσέξει. Φαρδύ μπλε παντελόνι, γκρι φούτερ με την απαραίτητη κουκούλα - έμβλημα πλέον των «παιδιών» -, ο 16χρονος Ιντρίσα είναι λαχανιασμένος μα χαρούμενος. Πριν από λίγο κατάφερε με τους φίλους του να βάλει τις πρώτες φωτιές στις Τραπ, προάστιο του Παρισιού που δεν είχε έως τότε ακουστεί. Φωτιά στη γειτονιά του; «Μην ξεχνάτε, μαντάμ, ότι εμείς εδώ είμαστε σε ένα

γκέτο, δεν μπορούμε να βγούμε έξω από εδώ, να πάμε στις καλές συνοικίες του Παρισιού είναι αδύνατο, θα μας σταματήσουν», απαντάει χωρίς δισταγμό. Πώς βλέπεις τα μέτρα που πριν από λίγο ανήγγειλε ο Ντε Βιλπέν, χρήματα για τα προάστια και την εκπαίδευση, αλλά και απαγόρευση της κυκλοφορίας; «Δεν πα να λέει ο Βιλπέν, εμείς δεν θα σταματήσουμε αν δεν έχουμε το κεφάλι του Σαρκοζί», απαντάει κατηγορηματικά ο 16χρονος, αναφερόμενος στον «σκληρό» υπουργό Εσωτερικών που αποκάλεσε τους ταραξίες «αποβράσματα». **«Σήμερα, στις Σιτέ, ακόμα και τα εξάχρονα ξέρουν τον Σαρκοζί», λέει η Σαμίρα, μια νεαρή μητέρα από το Κλισί-σου-Μπουά, που είδε και αυτή, όπως και πολλοί γείτονές της, το αυτοκίνητό της στις φλόγες. Πόσο σας πειράζει που τώρα θα 'χει ποδαρόδρομο; Σε αντίθεση με τις αντιδράσεις γενικής αγανάκτησης των κατοίκων, η Σαμίρα ισιώνοντας διακριτικά τη μαντίλα της, τολμά: «Να σας πω, δεν χάρηκα, σκέφτηκα όμως ότι εάν είναι ο μόνος τρόπος για ν' ακουστούν τα μικρά, πάει χαλάλι. Αυτοκίνητο θα πάρω άλλο».** Ο δρόμος είναι τραχύς για τη Γαλλία για ν' αλλάξουν οι νοοτροπίες. Εάν το πετύχει, θα μπορέσει ίσως να ξανακουστεί στους δρόμους «της πόλης του φωτός» το χαρούμενο «τρίχρωμο» σλόγκαν που ακούστηκε μετά τον θρίαμβο στο Μουντιάλ και την αποθέωση του Ζιντάν: «Γαλλία: Μπλακ, Μπλαν, Μπερ», ήτοι «Γαλλία: Μαύρο, Ασπρο και Μαγκρεμπίνο», αφού Μπερ αποκαλούν τα παιδιά δεύτερης και τρίτης γενιάς από τις πρώην γαλλικές αποικίες της Βορειοδυτικής Αφρικής.

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ, ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ:

Ο τρομονόμος βλάπτει σοβαρά εσάς και τους γύρω σας

Στις 7 Ιουλίου, συλλαμβάνονται ο Γιώργος Καλαϊτζίδης και ο Πέτρος Καρασαρίνης με κομμάτια από ασπίδες, οι οποίες είχαν αφαιρεθεί μετά από συμπλοκή με δυνάμεις των ΜΑΤ. Έπειτα από λίγες ημέρες συλλαμβάνεται και ο Παναγιώτης Ασπιώτης. Οι συλληφθέντες είναι πλέον τρεις, όσοι χρειάζονται δηλαδή για να δικαιολογήσουν δικονομικά την κατηγορία της σύστασης συμμορίας, κατηγορία που βασίζεται ουσιαστικά στις προσωπικές και πολιτικές σχέσεις των τριών. Έτσι, ενώ η δίωξη αρχικά αφορούσε την εν λόγω συμπλοκή, στη διαδρομή από την ασφάλεια μέχρι την εισαγγελία, η ισχνή δικογραφία διογκώνεται, αλλοιώνεται ποιοτικά και αναβαθμίζεται με σκοπό οι τρεις να διωχθούν με τον τρομονόμο. Μέσα σε λίγα 24ωρα οι πλημμελημάτικές πράξεις μετατρέπονται σε κακουργήματα, η «συμμορία» αναβαθμίζεται σε «τρομοκρατική οργάνωση» και, χωρίς να προστεθεί ούτε ένα νέο στοιχείο στην υπόθεση, οι τρεις συλληφθέντες βρίσκονται να κατηγορούνται για όλες τις επιθέσεις με βόμβες μολότοφ που έχουν γίνει από το 1998 και έπειτα. Με συνοπτικές διαδικασίες προφυλακίζονται, οδηγούμενοι μάλιστα σε χωριστές φυλακές. Ήδη από την ψήφισή του, ήταν φανερό πως ο τρομονόμος δεν στόχευε μόνο στο να δημιουργήσει εκείνο το καθεστώς έκτακτης ανάγκης το οποίο θα έδινε στο κράτος τη δυνατότητα να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς του με τις ένοπλες οργανώσεις που έδρασαν μεταπολιτευτικά στην Ελλάδα, είτε αυτές ήταν ακόμη εν ενεργεία είτε είχαν αποσυρθεί από την ενεργό δράση. Ο στόχος δεν ήταν απλώς ένας ιδιότυπος «ιστορικός ρεβανσισμός», αλλά η δημιουργία του κατάλληλου νομικού οπλοστασίου που θα επέτρεπε στους διωκτικούς μηχανισμούς να αντιμετωπίσουν με ακραία κατασταλτικά μέτρα οποιαδήποτε μορφή πολιτικής δράσης ξεπερνά τα όρια της αστικής νομιμότητας. Για να γίνει αυτό, έπρεπε η ελληνική κοινωνία να εμπεδώσει νέους, διευρυμένους ορισμούς των εννοιών «τρομοκρατία» και «τρομοκρατική οργάνωση». Σ' αυτό το πλαίσιο, η περίπτωση των τριών συλληφθέντων είναι χαρακτηριστική: Σύμφωνα με το νέο δόγμα, δεν προϋποτίθεται η τέλεση κάποιας «τρομοκρατικής πράξης» για να βαφτιστεί οποιαδήποτε ομάδα κατηγορουμένων «τρομοκρατική οργάνωση».

Έτσι, οι τρεις βρίσκονται να κατηγορούνται με το μισό ποινικό κώδικα, παρότι τα αποδεικτικά στοιχεία εις βάρος τους είναι είτε εξαιρετικά ισχνά είτε ξεκάθαρα κατασκευασμένα. Αν οι προηγούμενες τρομο-δίκες έγιναν στη βάση υπαρκτών ένοπλων οργανώσεων (γεγονός που χρησιμοποίησαν οι διωκτικοί μηχανισμοί για να νομιμοποιήσουν ιδεολογικά τις εξοντωτικές ποινές που επιβλήθηκαν συλλήβδην), στη συγκεκριμένη δίωξη κάθε κατηγορούμενος καλείται να καταρρίψει όχι μόνο τη συμμετοχή του αλλά και την ίδια την ύπαρξη της οργάνωσης. Κι αυτό που είναι ακόμη πιο ανησυχητικό είναι πως, για να είναι ακόμη πιο αληθοφανή τα σενάρια, δανείζονται τα ονόματα συλλογικοτήτων που δημιουργούνται για συγκεκριμένο σκοπό (αλληλεγγύη σε πολιτικούς κρατούμενους), με ανοιχτή και δημόσια πολιτική δράση.
Οι ιδιότυπες συνθήκες κράτησης και η πρωτόγνωρη διόγκωση του κατηγορητηρίου μάς φέρνουν αντιμέτωπους με τον αυξανόμενο αυταρχισμό από τη μεριά της αστυνομίας και των διωκτικών μηχανισμών, αποτελώντας δείγματα που σηματοδοτούν κάτι περισσότερο από ένταση της ήπιας καταστολής. Η περίπτωση των «τριών» προλειαίνει το έδαφος για τους νέους όρους αντιπαράθεσης του κράτους με τα ριζοσπαστικά τμήματα της κοινωνίας, ποινικοποιώντας ολόκληρους πολιτικούς χώρους, και εντάσσεται, με τη λογική της προληπτικής καταστολής, στο γενικότερο πλαίσιο συρρίκνωσης εργασιακών, πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Γιατί εξίσου σημαντικό με την τελική έκβαση της δίκης είναι και το πλαίσιο όλων όσα προηγήθηκαν: η προφυλάκιση, η μεταγωγή σε χωριστές φυλακές και όλα τα δικαιώματα κατηγορουμένων που σύμφωνα με τον αστικό ποινικό κώδικα είναι δήθεν αναφαίρετα αλλά, υπό την επίκληση του τρομονόμου, παύουν αυτομάτως να ισχύουν. Η ίδια η δίωξη με βάση τον τρομονόμο δημιουργεί άλλωστε αρνητικά τετελεσμένα: ο κατηγορούμενος αυτόματα αναγορεύεται τόσο ποινικά όσο και (κυριότερα) στην κοινωνική συνείδηση σε ιδιαίτερα επικίνδυνο άτομο και το αδίκημα σε έγκλημα που στρέφεται κατά της κοινωνίας. Το μόνο όμως κοινωνικό έγκλημα σ' αυτή την υπόθεση είναι η απώλεια των στοιχειωδών δικαιωμάτων που έχουν κερδηθεί μέσα από κοινωνικούς αγώνες.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ.

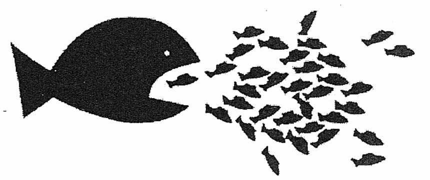
ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΔΙΚΕΣ-ΠΑΡΩΔΙΑ. ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΥ

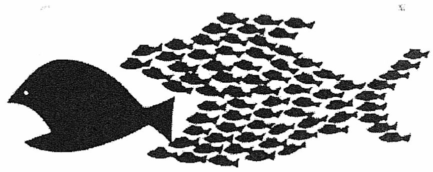
ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ:

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΦΡΟΝΗΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΑΒΡΑΜΙΔΗ

«...διότι δεν συνεμορφώθη προς τας υποδείξεις...»

Για τους παροικούντες την Ιερουσαλήμ έχει ήδη γίνει φανερό, που στοχεύει το κυνήγι των μαγισσών, που άρχισε από την έναρξη «της εξάρθρωσης» των ένοπλων οργανώσεων - υπαρκτών και φαντασμάτων.Στην περίπτωση του Κώστα Αβραμίδη τέθηκαν ακόμα περισσότερα αυτονόητα σε αμφισβήτηση. Οι ανοιχτές και δημόσιες συνδικαλιστικές και πολιτικές συζητήσεις γίναν ενοχοποιητικό στοιχείο. Ένα βιβλίο - κινητό αντικείμενο που μπορεί να βρεθεί οπουδήποτε - και τα υποτιθέμενα δακτυλικά αποτυπώματα σ' αυτό, φτάνουν για να διωχθεί ένας πολίτης. Με το βούλευμα του συμβουλίου των εφετών, υπ'αριθμ. 2071/2005, που εκδόθηκε στις 10/10/2005, ο Κώστας Αβραμίδης παραπέμπεται σε δίκη για συμμετοχή στην «Ε.Ο. 17Ν». Του επιβάλλεται μάλιστα η απαγόρευση εξόδου από τη χώρα και η αυτοπρόσωπη παρουσία στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του, το πρώτο πενθήμερο κάθε μήνα. Εκείνο που κυρίως βαραίνει στην απόφασή του αυτή είναι όπως λέει επι λέξει το βούλευμα: «...σε συνδυασμό με το γεγονός ότι ο κατηγορούμενος μετά τη σύλληψη ορισμένων μελών της οργάνωνε εκδηλώσεις συμπαράστασεως προς αυτούς, στοιχειοθετούνται σοβαρές και επαρκείς ενδείξεις που πιθανολογούν την ένταξή του κατηγορούμενου Κων/νου Αβραμίδη στην «Ε.Ο. 17 ΝΟΕΜΒΡΗ»». Αν και η μειοψηφούσα άποψη αρνείται την παραπομπή του, ελλείψει στοιχειωδών ενδείξεων, η πλειοψηφία μας λέει και επισήμως ότι είναι ενοχοποιητικές για τον Κωστα Αβραμίδη ακόμα και οι αφίσες που βρέθηκαν στο σκληρό δίσκο του υπολογιστή για εκδηλώσεις αλληλεγγύης. Είναι ενοχοποιητική η αντικατασταλτική δράση της Συσπείρωσης ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία. Είναι ενοχοποιητικό το κίνημα ενάντια στον αυταρχισμό, τις δίκες πολιτικής σκοπιμότητας, τα έκτακτα δικαστήρια, τις συμφωνίες έκδοσης αγωνιστών κλπ. Επειδή τα κρούσματα του ολοκληρωτισμού γίνονται νόμιμη και επίσημη πολιτική: απαγωγές μεταναστών, ποινικοποίηση οριακών μαζικών πρακτικών, μπουκαρίσματα σε σπίτια, έρευνες κλπ, φυσικές επιθέσεις εναντίον αγωνιστών, συνδικαλιστικό της ασφάλειας, κάλυψη-συγκάλυψη φασιστικών επιθέσεων, ποινικοποίηση και δίωξη του φρονήματος, ανοιχτή λογοκρισία συνεντεύξεων πολιτικών κρατουμένων κλπ. Καλούμε όσους αντιλαμβάνονται την αξία των πολιτικών και κοινωνικών αντιστάσεων σε μια κυβερνητική κρατική και διεθνή πολιτική πολέμου (Ιράκ, Παλαιστίνη, Αφγανιστάν), πλήρους αφαίμαξης από παροχές και δικαιώματα των εργαζομένων και των λαϊκών κοινωνικών στρωμάτων και στραγγαλισμού των πολιτικών ελευθεριών των πολιτών και του κοινωνικού - πολιτικού κινήματος να αντιδράσουν μαζί μας τώρα.

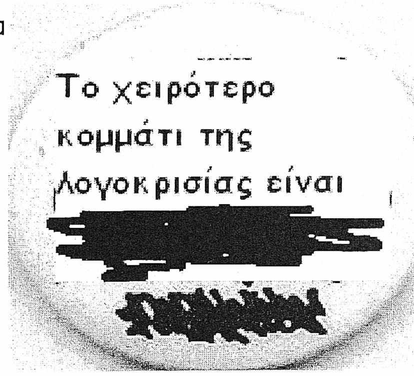

Το παρακάτω κείμενο μας έστειλε για δημοσίευση ο Αντώνης Σκορδίλης από τους **ΠΟΛΙΤΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΤΡΟΜΟ**

ΣΤΟΠ ΚΑΡΕ: Περί λογοκρισίας και τεκμηρίου αθωότητας

Για να λέμε τα πράγματα με το ονομά τους: Συνιστά ή όχι σκάνδαλο ολκής η πρωτόδικη καταδίκη του Αλέξανδρου Γιωτόπουλου σε κάμποσες φορές ισόβια ως ηθικού αυτουργού κάμποσων (άπειρων) πράξεων της «17 Νοέμβρη», δεδομένων των όσων η ακροαματική διαδικασία στη δίκη πρώτου βαθμού κατέδειξε; Συνιστά ή όχι σκάνδαλο ολκής το γεγονός ότι το σκεπτικό της καταδίκης χρέωσε τον Α.Γ. με ρόλο... ταχυδρόμου (!) μιας υποθετικής ηγετικής γραμματείας (!!!) της συγκεκριμένης οργάνωσης, ούτε στιγμή δεν συζητήθηκε (και αξιολογήθηκε) κατά την διάρκεια της «μητέρας» των δικών;
Ο υπογράφων δεν διεκδικεί το αλάθητο. Πλην όμως έχει το θάρρος να διατυπώσει ορθά κοφτά την γνώμη του επί των παραπάνω ερωτημάτων, η οποία είναι απόλυτα καταφατική: Ναι, η καταδίκη και το σκεπτικό της, συνιστούν σκάνδαλο ολκής. Και θα' ταν κάτι παραπάνω από χρήσιμο, όλοι όσοι με προσοχή παρακολούθησαν το τεκταινόμενο της «μητέρας» των δικών, το ίδιο ορθά κοφτά να τοποθετηθούν. Εστω, απαντώντας αρνητικά. Δημοσιοποιώντας την δικαιωματική (δεν ζούμε σε δημοκρατία;) εκτίμηση – πεποίθηση τους, ότι η απόφαση που αφορά τον Α.Γ. (εστιάζω σε αυτή διότι εμπεριέχει την «κρίσιμη» πολιτική παράμετρο περί ηθικής αυτουργίας, την άμεσα σχετιζόμενη με το... θεώρημα περί συλλογικής ευθύνης μιας και... διαχωρίζουν κατηγορίες από πράξεις) δεν ήταν σκανδαλώδης αλλά νομικά τεκμηριωμένη και δίκαιη. Οχι, πλέον, άλλα μισόλογα. Οχι ήξεις=αφίξεις, που από τη μία αναγνωρίζουν το παράλογο και άδικο της καταδίκης του Α.Γ., αλλά από την άλλη αποδέχονται και κάμποσα υπονοούμενα ασφαλίτικα διοχετευμένα (μπορεί να είναι αλλιώς;) περί κάποιου άλλου (ποιου άραγε;) τύπου εμπλοκής του στην υπόθεση. «Δεν μπορεί, κάποια σχέση θα έχει» το προφίλ της ως άνω πρακτικής-τακτικής, είναι κατά πολύ πιο ανέντιμο της κάθετης συμπόρευσης – Ναι δίκαιη η καταδίκη – διότι κρύβει αν μη τι άλλο μπόλικο φόβο. Ανθρώπων που φρονούν ότι «Ναι πρόκειται για σκάνδαλο ολκής», αλλά δεν τολμούν ορθά-κοφτά να το δημοσιοποιήσουν. Ξέρει κάμποσους τέτοιους ο υπογράφων ειδικά στον χώρο της αριστεράς και των κινημάτων, και σε αυτούς κατά κύριο λόγο απευθύνεται. Σε όλους αυτούς που έσπευσαν με αφορμή το πρόσφατο κρούσμα λογοκρισίας που αφορούσε συνέντευξη του Α.Γ. στην δημόσια τηλεόραση, να αποενοχοποιηθούν κραυγάζοντας υπέρ της ελευθερίας γνώμης και των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Σε αυτούς που όψιμα ανακάλυψαν το παραβιασθέν τεκμήριο αθωότητας της τηλε-δημοκρατίας μας, έχοντας προηγουμένως σωπάσει όταν κάθε έννοια του ως άνου τεκμηρίου ευτελίζονταν στο όνομα του αντιτρομοκρατικού δόγματος. Η απεύθυνση έχει ένα σαφή, ορθό-κοφτό στόχο: Να μην σωπάσουν ξανά όταν το εφετείο για τους καταδικασθέντες της «υπόθεσης 17Ν» σε λίγες μέρες ξεκινά. Διότι αν ξανασωπάσουν, άλλοθι επόμενο δεν θα ξαναυπάρξει, το δε κρούσμα λογοκρισίας που προσφάτως τους... ενεργοποίησε θα μοιάζει πταίσμα μπροστά σε όσα έπονται. Ας το δουν ως ευκαιρία...

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ Τρίτη 19 Νοεμβρίου 1985

Του Γ. ΚΑΛΑΙΤΖΗ

«Ηθικό δίδαγμα», λοιπόν ;

ΜΕΤΡΑ ΑΥΤΟΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ !